

Поља

ПРАЗНА ПРИЧА СЛОБОДАН ИЛИК

Ниси сигуран,
Не знаш шта би заправо хтео.
Ни једно место није твоје.

Увек је тако, кад год је ноћ, волео бих да је дан, ипак, глупо је што на један изразито магловит а ведар начин *изражиши тамо где ниси остарио* што се упињеш да утекнеш времену упркос томе што је оно престало да те прогања баш онда када је заувек ишчезло, а то је било ономад када си у неверици поверовао да је тренутак у коме се налазиш, заиста тренутак у коме је оно нестало, што је такође једна олака помисао, као и мноштво других, прилично неуверљива, ништ амањ од твоје старе навике да му се улагујеш, да га поткрадаш, да му допушташ да те ситни умножава, док је неко или ти, повикнуо, нема времена - никад га није ни било, сем неумесног удварања, сем напраситог петинга, као и ове ноћи погодне за призивање духова дањих / не верујеш ваљда да ће се стварно јавити?!, до малочас сасвим будан и спреман да се уживиш у њу с намером да ти послужи као пристојан изговор за одлагање приче у којој, ах, претходно чврсто одлучен, неће бити женских, ни мушких ликова, ничега, јер, никад није било ничег, осим приче којој је одувек постојала, дакле, мајка свих прича, чиста и празна, пред којом, уколико би се појавила, нештедимце би се клањао, љубио руке, и са радошћу ишчекивао да те помази и потом ако је вољна прихвати у своје наручје како би макар на кратко постао део ње, те ноћи, коју би сместа трампио за дан, барем псећи, само да би учврстио оправдање за даље лагарије, убеђујући себе и себе како никада није било ничег осим свих прича, чији се почетни број, наводно, од како су се на овамо препричавале, све више умањивао, постојао као незнатан као ова и она стварност, као ликови: Авро, Лиција, Гуд, Ахла и Жи, на које си хтео не хтео с правом рачунао, и ако су најалост заспали, где би уколико их пробудиш, твоја веза са охолошћу у најбољем случају била удвојручена, наиме, добио би прописну шамарчину ма колико се правно умиљат али када би ти понешто било и опроштено, када би заиста пробудио неког од њих, нећеш веровати, не би знао шта би после, с тим бадава расаненим ликом, који би уз то постао и нако други, сасвим стран ономе из сна, можда само лик из туђине, или напросто ничији и без икакве садржине, невидљив рецимо као ја, поготову што је ноћ и како то обично бива видљивост смањена, а да се не спомине то што ноћу не уводиш ликове у причу, јер како си сам признао, приче заправо и нема, сем оне празне, која када би покушала да се испуни речима, од њене празнине мало шта би остало, другим речима, нарушила би се њена тајна присутност, офирала би се, постала читкија у свом јавном одсуству, свом наличју, својој пакосној подвали усавршеној много више од твог уобичајеног ритуала припреманог за спавање, који почиње онавијом и траје све до западања у сан, увек онај исти што те из вечери у вече откида од свакојаквих авети, приче из себе.

Волиш.
Свиђа ти се Изабел.
Мази ти се.

Поредак ствари се стално мења тако што увек остаје исти, због чега је и даље ноћ, шта би друго могло бити, мада упркос томе ти свакако одлично знаш шта би најрадије, али пошто ће сунце, по свему судећи, још неко време излазити на очекиваној страни, дакле, оној због које је сада слепи миш улетео у собу, услед чега изненађен не знаш како би да га се отарасиш, како да га вратиш тамо - његовој судбини, па му допустиш да ти се тек тако умрси у косу, ваљда подло прижељкујући да би те можда баш он могао одвратити од правдања, како немаш о чему да пишеш, како си опет ухваћен у клопку вписања о себиг, како не знаш начин на који би почео, како се бојиш да би је завршио у незнању да си је завршио, беспомоћно наднет над крајем, и ако ни почетка ни трага, и ако стварање света још није довршено јер је Мајстору очигледно понестало блата, као и твојој ноћи у коју се полакицо заљубљујеш, расплут под светлошћу лампе, обузет сном, утучен будношћу, опхрван ликовима, запањен упорним цијукањем слепог миша, приступаш све јачем стезању пениса како би био што ближе оргазму, како би био што даље од себе.

Нећеш.
Не знаш.
Не интересује те.

Али да је дан, ти би одважно сео за сто, мало би около разгледао, задржао се на чиоди са које је малочас одлетала мува зуизара, да би потом провери шта се дешава из прозора, наизглед увежбавујући да га избегаваш, да му окрешне леђа, замењујући његове предности унутрашњошћу фрижидера која те успут подсећа да искључиш телефон, и затим на вичи гађења, усмериш поглед ка празном листу, од кога ти застаје дах као да си управо чуо вест о несрећном случају твојих родитеља настрадалих ненамерно на улици где су две банде измиривале

своје дугове, све док те не заболе очне дупље од белине пред којом се и да одиста крепаваш, не би олако предао, већ би наставио да замишљаш како је испуњаваш тамним мрљама, премда се не усудујеш да установиш ни једну реч, од чега си се намртво преплашио, запитавши се тек онако, шта ако то потраје, тај заборав, да ли ће то значити истовремено и крај једне илузије коју си тек сада схватио, нем и забезекнут пред реченицама које се саме од себе појављују и са њима и ноћ и слепи миш, као и пригодне припреме за сан, како би сутрадан могао сасвим одморан да устанеш и стидљиво се примакнеш столу, решен да то овога пута учиниш без егзебиције, у обом случају без дединих штака, како би се што лакше огруно тишином неопходном да се започне прича о којој си јуче интензивно размисљао одолевајући нискокалоричним ужицима, загледан у белину, без икаквог мотива за било што осим да заборавиш Лицију упркос Жиу, иако наклоњен Авру, премда неправедно што се тиче великог Гуда а немоли Ахле, мада, врло добро знајући да би њиховим увођењем само увећао свој однеговани презир према свему што подсећа на личност било које врсте, али презир свакако учтивји од игнорисања онда када си прса у прса са својом душом чију улогу све мање успеваш да схватиш, чак и у неком од успешнијих дублова, јер као што је познато у свом том бесциљном понављању пронађе се и по која трунчица радости, иако си ти већ у доброј мери неспособан да препознаш тај чувени дубл, белину, ноћ, или какву другу ситницу, можда тек чекање, пусто вребање сумрака - ерекције свитања, изморен од пливања по ликовима, који се услед све јачих замаха разбијају о тебе, о твоју олушину, привидно целовиту и уздржану од навођења разлога, која се дави у одустајању од приче, плитко верујући да ће само остане или празна бити налик избављењу, док уста пуних воде тонеш у, шта би друго, до сан, након кога ћеш, извесно је, устати, да би пришао столу и почео оно што си давно канио да урадиш, дакле, као што је сваком познато, да се загледаш у белину, уколико је уопште нешто остало од ње, имајући у виду да и она бледи, као и све остало, сем спокроста кога си се, нико не зна како, дочепао, оран да приступиш разликовању ликова, што искрено и није некаква потешкоћа у односу у ону коју ја имам са тобом, док си се ти завараваш мислећи да је имаш с њим, трапава да процениш како си такође један од оних неповратно замочених у постојбину празнине, одакле покушаваш да се искобељаш док се прозирна зрнца приче непрекидно просејавају, са тобом или без тебе, што је свакако збуњујуће, ако си довољно храбар, ако заиста постојиш.

Без тајне си.

Затечен.

Нипошто задовољан.

Скоро да више није јасно које је доба дана, где се налазиш и шта доиста покушаваш, речи једноставно не могу да одговоре на питања ствари, све се испирпело већ на самом почетку приче о којој заправо ништа не знаш, нићи је било икаквог повода којим би започело ако не *vespertina cognitio*, оно макар *matutina cognitio*, па онда у чему је ствар, шта се заправо дешава, "ако је Бог створио дан, исто тако је створио ноћ и није рекао да је једно боље од другог", али учитељи ипак знају да је требало на време увести ликове, без преврине натезања, смрачило се или не, само почети причу, дати барем некакве назнаке о њеном присуству и најзад твом, иако си све мање сигуран да је све баш тако са учитељима, но свеједно очигледно си утешен оним што долази, онима што ће бити послушни па према томе и знају о чему се ради, о препричавању пунијем од твог говањцета, па ипак не знам само коме је од користи гомилање тог мирисног смрада од кога се зачудо можда весели, твоја, сигурно не и моја, било да је месечина или зубато сунце, у мојој је све очистићено и на свом месту, тако да могу са смиреношћу да пратим твоје беспометно опирање ликовима, твоју нелагодност у бајци, за разлику од мог кошмара свакако пријатнијег чак и од твог уда за који се и даље држиш не би ли се посредством њега пришио за офудану стварност и ландарао у жељи не толико да свршиш колико да се не изгубиш, да не постанеш свако, унијач одјека, све суманутије млатарајући руком горе доле не би ли се нешто десило што би потрло твоју чежњу за причом, иако одавно ниј ереч о томе, наравно ни о ликовима, ни о чему, без обзира што си одлично науужио да су они ипак важнији од приче и од твог уда, само што су они неосствариви, веруј ми, имам увиде и у то и најпосле, довољно ми је да те видим и да ми све буде јасно, да је лик, било који, заправо могућ, да он никада није постојао, и зато је права прича празна, не можеш је никад започети јер ниси начисто са собом тј. са мном, напротив нема те, као ни мене, само што сам ја на то пристао и више немам шта да поричем па ни тебе, нићи да било шта прижељкујем, са свима сам сагласан ма шта се десило, ја сам застарео, као и овај тренутак, све је већ прошло, ништа од новине и управо ме то дражи више него ти твој уд, своју причу, своје поспане ликове и себе, захваљујући мени који такоречи ништа не предузимам него те само пратим, до последњег искушења, како би чим сване потражио устаљену путању до стола, сео за њега и почео, припремени или не, јер нема друге прилике сем ове, управо пропуштене, због чега ћеш опет запасти у сан, у причу која ће се одвијати без било чијег утицаја, и без ичијег сведочења, све док те слепи миш не пробуди увелико грицкајући твоје теме, и белина пред којом си суочен не буде умрљана крвљу, и кад ноћ нестане без трага, све ће морати да се обави на свелости, предајмош, оног часа када ме напокон будеш усвојио, у сам цик зоре, тачније сада, када си најмање очекивао да ћеш узети маказе и одсећи косу ослобађајући се миша и мене, ослобађајући се свог уда ког аси непотребно малтретирао све зато да би јадник учинио више од онога што може и уме, да порасте толико да га одгрizes и прогуташ као најслашу причу у животу, на исти онај начин на који је тебе прогутала прича, умишљен да си одолео њеним челустима као и Ахли, Жиу, Гуду, Лицији, и ваљда, ако се не вaram, Авру, да си свима умакао, сем мојој руци која те је све време држала за уд, како би се у нападима животности питао шта је са птицама, планинским потоцима, биљем и осталим што подсећа на лепоту, мир и вечност, на замлаћивање на празној причи о тобоже некаквим ликовима, о белини, ноћи и дану и свим сличним глупостима, опет о мојој руци, али овог пута која га је већ ишчупала из корена све са мошницама не би ли напокон нешто осетио, не би ли осетио своје тело тек рођено и наравно усрано, које јеца, коме шапуњем, никоме ни речи, схваташ, никоме ни речи.